

storm. Det er en Paastand, der overhovedet intet som helst har med det faktiske Forhold at skaffe. Hvad er det, en Rigsdagsmand foretager sig, naar han underskriver Edsformularen? Kan man sige, at et Parti, der ønsker og henstiller at faa denne Sag bragt ind i et andet Spor, men som, da der ingen Mulighed er derfor, bliver staaende paa det Standpunkt, det helt igennem har fulgt, løber Ministerstorm? Er det virkelig dette Parti, der har forsøgt Ministerstorm? Er det ikke snarere den siddende Statsminister, der, ved at tage en saglig Dagsorden som Ultimatum, selv kaster sig ud i en Situation, der ubetinget ikke var paakrævet i dette Tilfælde, skaber en Situation, som slet ikke var paakrævet. Jeg har i hvert Tilfælde den Opfattelse af min Pligt herinde, at det er at følge min Overbevisning, at arbejde for den, og jeg kan ikke faa Øje paa, at der i Gaar for mig forelaa nogen Art af Grund til at trække den Dagsorden tilbage, som jeg havde stillet. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel sagde, at det var Politik, det saglige traadte i Baggrunden. Jeg er, trods min Naivetet, klar over, at det blev til Politik, men det var jo ikke mig, der lavede det til Politik, og jeg kan endnu i Dag ikke faa Øje paa, at der var gaaet det mindste Skaar i Regeringens Anseelse ved at forsøge at drøfte denne Sag paa et andet Grundlag. Nej, men Regeringen har haft meget travlt i denne Sag, har haft meget travlt med at faa truffet en Afgørelse. Man har, som jeg sagde i Gaar ved Forelæggelsen af min Paastand paa Overgang til Dagsordenen, ikke gerne villet ud til sine Vælgere og tale om denne Sag, inden Rigsdagen træder sammen igen til Efteraaret.

Med Hensyn til den almindelige Drøftelse af de foreliggende Spørgsmaal, som finder Sted om Eftersommeren ud over Landet, har jeg ganske rigtigt udtalt — saaledes som det ærede Medlem Hr. Pürschel jo var saa tilfreds med —, at der var adskillige Venstremænd, der neppe vilde have Helsen til at komme ind igen og deltage i en fortsat Forhandling. Det ærede Medlem Hr. Pürschel mente, at jeg kendte dette ud fra bitre Erfaringer indenfor mit eget Parti. Nej, jeg har absolut intet at være bange for i saa Henseende overfor mine Vælgere; det Grundlag, jeg staaer paa, har jeg drøftet med dem adskillige Gange, og jeg har vundet absolut Tilslutning til mit Arbejde paa at faa Folkeværnstanten ført ud i Livet her i Danmark. Men naar nu dette Hast-

værk har redet den højtærede Regering, naar denne Sag partout skulde igenem ekspres, og der saa kommer en tilspidset Situation som nu denne, saa vil man fra visse Lejre nu forsøge at lægge et Ansvar over paa mit Parti, idet man siger som saa: Hvis her opstaaer en Krise, er det jer, der bærer Ansvaret! Jeg forstaaer aldeles ikke en saadan Tale. Hvis der virkelig ligger noget til Grund for den Paastand, at den Regeringskoalition, som findes nu, har en saa stor Værdi for de borgerlige Interesser, som den repræsenterer — hvad jeg for øvrigt ikke har noget imod at erkende —, hvor kan man saa komme og paastaa, at et lille Parti som mit fuldkommen slaviske skulde vise Resignation, at vi skulde bære hele den Byrde, som vil falde ud over det ganske Land, ud over den hele Nation? Fordi den højtærede Statsminister ikke har kunnet diskutere en Sag paa et fuldkommen sagligt Grundlag, skulde saa vi bære Alverdens Synder paa vore Skuldre? Jeg kan ikke faa Øje paa vort Ansvar i saa Tilfælde lige saa lidt som i det Tilfælde, at den højtærede Statsminister ogsaa vilde gøre det til et Kabinetsspørgsmaal, hvis det Ændringsforslag, der er stillet af Mindretallet, skulde blive vedtaget her i Dag, hvad jeg i øvrigt ikke formoder, det vil blive. Jeg kan ikke faa Øje paa, at en saadan Situation forelaa i Gaar, at det maatte blive et Kabinetsspørgsmaal, i hvert Fald ikke med den Dagsorden, jeg havde stillet. Det er ganske karakteristisk, for den Tid i hvert Fald jeg har siddet i Rigsdagen og fulgt Arbejdet her, hvad man egentlig maa præstere i Retning af Underkastelse for at faa Lov til at høre med til Regeringsflertallet. Jeg har Gang paa Gang beundret det konservative Folkeparti for den overordentlig store Velvillie og Fædrelandskærlighed, der har lyst ud af dets Handlinger, naar det har fulgt Regeringsvenstre i tykt og tyndt. Og jeg har heller ikke noget imod at resignere paa et eller andet Punkt, men naar man overhovedet ikke har Brug for at spørge mig om, hvad der interesserer mig, eller i det hele taget drøfte det, som jeg og mit Parti tilstræber, saa faar man have mig undskyldt, at jeg i hvert Fald ikke kan opgive det Standpunkt, jeg har indtaget, naar det, som i dette Tilfælde, hviler paa et fuldkommen forsvarligt sagligt Grundlag. Der kommer et Øjeblik, hvor Kontoen Tjenestevexler bliver overtrukket, og saa kan naturligvis det ske, som hændte i Gaar for aabent Tæppe, at der kommer